

Arrest

nr. 36 674 van 6 januari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VAN DER MAELEN loco advocaat T. HERMANS en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 16 februari 2009 het Rijk binnen en diende op 17 februari 2009 een asielaanvraag in. Op 9 september 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Srilankaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit Velanai in het Jaffna-district. Na 1992 zou uw familie de regio ontvlucht zijn wegens de oorlogsomstandigheden. Sinds 1995 zou u in Mulankavil gewoond hebben, een gebied gecontroleerd door de "LTTE" (Liberation Tigers of Tamil Eelam). U zou als vrijwilliger gewerkt hebben voor de "LTTE". U diende vrienden te overtuigen om lid te worden. Tevens zou u geregeld meegenomen zijn om training te volgen, maar u weigerde deze te volgen. Uw ouders zouden schrik gekregen hebben en ze zouden besloten hebben om u naar het buitenland te sturen. In 2001 zou u samen met uw vader naar Colombo gegaan zijn om een paspoort aan te vragen. Eind 2003 zou u samen met uw vader met toestemming van de "LTTE" naar Mannar verhuisd zijn. Na een tweetal maanden vertrok u naar Colombo. In februari 2004 zou u daar door de autoriteiten gearresteerd zijn. Na vier dagen zouden ze u vrijgelaten hebben. In april 2004 zou u Sri Lanka verlaten hebben. U wou naar Groot-Brittannië gaan, omdat uw broer daar reeds woonde. U zou in Frankrijk asiel hebben aangevraagd. U zou het resultaat van deze aanvraag niet hebben afgewacht en op 16 augustus 2004 deed u een eerste asielaanvraag in België. U deed deze aanvraag met valse identiteitsgegevens. Daar uw vingerafdrukken in Frankrijk werden teruggevonden, diende u in het kader van de Dublinakkoorden naar Frankrijk terug te keren. U zou echter naar Groot-Brittannië vertrokken zijn. Hier zou u in 2008 gehuwd zijn. Toen u betrap werd tijdens een controle op uw werkplaats, diende u er op 9 oktober 2008 een asielaanvraag in. In het kader van de Dublinakkoorden werd u naar België teruggestuurd. Na aankomst in België diende u hier op 17 februari 2009 onder uw echte identiteit, Karunaseelan Theivendrampillai, en met uw werkelijke geboortedatum een tweede asielaanvraag in. U baseerde zich hierbij op bovenstaande asielmotieven. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw studentenidentiteitskaart, uw geboorteakte en een vertaling van uw geboorteakte, en foto's en attesten van de Britse autoriteiten.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen. Er dient vooreerst gewezen te worden op de identiteitsfraude die u pleegde tijdens uw eerste asielaanvraag. U verklaarde tijdens deze asielaanvraag immers Raja Jeyaraj, geboren op 4/06/1985 (Jaffna) te zijn, terwijl u tijdens uw tweede asielaanvraag beweerde Theivendrampillai Karunaseelan, geboren op 6/04/1979 (Jaffna) te zijn (gehoorverslag CGVS p. 2; zie administratief dossier DVZ). U verklaarde zowel tijdens uw asielaanvraag in Frankrijk als tijdens de aanvraag in Groot-Brittannië uw echte identiteit te hebben opgegeven (gehoorverslag CGVS p. 2, 3). Uw verklaring voor de vaststelling dat u in België wel voor een valse identiteit koos is weinig aannemelijk en onvoldoende. U stelde dit te hebben gedaan op aanraden van uw smokkelaar, en omdat u hier niemand kende en naar uw broer wou doorreizen (gehoorverslag CGVS p. 2). Er kan echter van een asielzoeker worden verwacht dat deze al bij aanvang van een asielprocedure waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt betreffende zijn identiteit en asielmotieven. Het feit dat u een andere identiteit opgaf wijst er dan ook op dat u bewust de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden omtrent uw eerdere asielaanvraag in Frankrijk, waardoor aan de oprechtheid van uw asielmotieven kan worden getwijfeld. Er kan dan ook worden gesteld dat u uw eerste asielaanvraag in België enkel deed zodat u later naar Groot-Brittannië kon gaan (gehoorverslag CGVS p. 2). Dit is opvallend gedrag voor iemand die nu beweert nood te hebben aan internationale bescherming wegens een gegronde vrees voor vervolging. U blijkt zelfs niet direct na aankomst in Groot-Brittannië asiel te hebben aangevraagd, en deed dit pas op 9 oktober 2008 nadat u werd betrap op illegaal verblijf (zie administratief dossier). U verbleef naar eigen zeggen echter al sinds eind 2004 in Londen (gehoorverslag CGVS p.3). Dit getuigt niet echt van een doorleefde vrees voor vervolging en een echte nood aan internationale bescherming, aangezien u zelfs toen u in de buurt van uw broer verbleef niet de onmiddellijke noodzaak zag asiel aan te vragen.

De ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas blijkt verder uit uw verklaringen. Zo bestaat er zeer veel onduidelijkheid over uw beweerde vertrekdatum uit Sri Lanka. U verklaarde aanvankelijk Sri Lanka op 16 april 2004 verlaten te hebben (gehoorverslag CGVS p. 2). Er werd u gevraagd om een overzicht te geven van de plaatsen waar u in Sri Lanka verbleven heeft. U beweerde eerst vanaf 1995 tot uw vertrek uit Sri Lanka in Mulankavil gewoond te hebben (gehoorverslag CGVS p. 4). Hierna beweerde u dan weer dat u tot oktober 2004 in Mulankavil verbleef, ondanks uw eerdere bewering dat u Sri Lanka in april 2004 verlaten had (gehoorverslag CGVS p. 4). Toen u op deze contradictie werd gewezen haalde u aan het niet juist meer te weten. Het is echter opmerkelijk dat u zich wel kon herinneren waar u in uw jeugd en tot 1995 gewoond had, maar dat u veel onduidelijker was over het

recentere verleden. Ook haalde u plots aan dat u ook nog in Mannar gewoond had (anderhalve maand) en in Colombo (drie tot vier maanden), en dus niet rechtsreeks vanuit Mulankavil vertrokken zou zijn (gehoorverslag CGVS p. 4). Op basis van uw verklaringen is het dus al niet duidelijk waar u de laatste jaren in Sri Lanka verbleef. Voorts legde u een geboorteakte en een vertaling van dit document voor. Er werd u gevraagd waar en wanneer deze attesten gemaakt werden, maar u bleef hier redelijk vaag over. U stelde dat deze waren opgemaakt door uw vader omdat ze misschien in de toekomst nog nuttig zouden kunnen zijn (gehoorverslag CGVS p. 5). Er werd u gevraagd waarom beide documenten werden afgestempeld in Colombo, maar u kon dit niet verduidelijken en verklaarde dat uw vader dit gedaan had (gehoorverslag CGVS p. 5). Even later echter, toen er gevraagd werd naar uw paspoort dat u beweerde in 2001 te hebben verkregen, gaf u aan dat deze documenten eigenlijk dienden om dit paspoort aan te vragen, ondanks uw eerdere vage en ontwijkende antwoorden (gehoorverslag CGVS p. 6). U verklaarde nog dit paspoort persoonlijk in 2001 in Colombo aangevraagd te hebben, hoewel u eerder tijdens uw gehoor duidelijk verklaarde dat uw vertrek naar Colombo in januari 2004 uw eerste verblijf in Colombo was (gehoorverslag CGVS p. 4, 6). Uw verklaring hiervoor dat u het niet gemeld had omdat het maar een kort bezoek was, is niet. Het lijkt er dan ook eerder op dat u probeerde uw verblijf in Colombo in 2001 te verdoezelen. Uw documenten kunnen derhalve uw bewering het noorden van Sri Lanka in 2004 verlaten te hebben niet ondersteunen.

U blijkt een identiteitskaart uit 1999 te hebben voorgelegd met als adresvermelding Mulankavil (gehoorverslag CGVS p. 5). Er werd u dan ook gevraagd hoe de situatie was rond de tijd dat u dit dorp verliet (gehoorverslag CGVS p. 9). U gaf twee aanvallen op door het leger op stellingen van de "LTTE" in uw dorp. Beide voorbeelden speelden zich volgens uw verklaring echter af in 2000-2001; u kon geen enkel concreet voorbeeld aanhalen van een belangrijke gebeurtenis die zich later afspeelde, hoewel u beweerde nog tot 2003-2004 in de regio verbleven te hebben (gehoorverslag CGVS p. 9). De vaststelling dat uw documenten en uw verklaringen wijzen op een paspoortaanvraag in 2001 en het feit dat u geen enkele concrete gebeurtenis kunt aanhalen die plaatsvond na 2000-2001, doen dan ook een meer dan ernstig vermoeden rijzen dat u Sri Lanka al eerder dan in 2004 verlaten heeft, zoals u zelf beweerde. U kunt ook geen enkel document voorleggen dat er op zou kunnen wijzen dat u na 2001 nog in Sri Lanka verbleef. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees volledig. Er kan immers geen geloof meer worden gehecht aan uw bewering in februari 2004 in Colombo door de autoriteiten gearresteerd te zijn. Over deze arrestatie beweerde u nog dat ze plaatsvond op 21 maart 2004 en dat u drie weken na uw vrijlating Sri Lanka verliet (gehoorverslag CGVS p. 10). Er werd u gewezen op uw eerdere verklaring waaruit bleek dat u al op 21 februari 2004 gearresteerd werd (gehoorverslag CGVS p. 4). U beaamde deze datum, waardoor opeens bleek dat u pas twee maanden na uw vrijlating Sri Lanka verliet en dus niet drie weken later zoals u eerst stelde (gehoorverslag CGVS p. 10). Dit breekt de geloofwaardigheid van uw enige arrestatie in Sri Lanka dan ook volledig af.

Tot slot verklaarde u ook een vrees te kennen voor de "LTTE". Uw verklaringen hieromtrent waren weinig geloofwaardig. U verklaarde in eerste instantie dat u in 2004 had vastgezeten bij de "LTTE" en onder dwang meegenomen was voor een training (gehoorverslag CGVS p. 7). Even later haalde u dan weer aan dat dit u in 1999 was meegenomen en al sinds 1998-1999 werd gedwongen om training te volgen (gehoorverslag CGVS p. 7). Ook beweerde u dat u vrijwillig propaganda maakte voor de "LTTE" zodat uw vrienden lid zouden worden, terwijl u zelf nooit lid zou geworden zijn (gehoorverslag CGVS p. 8). Ook zouden de gedwongen trainingen eigenlijk helemaal geen gedwongen trainingen zijn geweest. U zou enkel meegegaan zijn en geweigerd hebben om een training te volgen (gehoorverslag CGVS p. 8). Het is echt weinig geloofwaardig dat u wanneer u meegenomen werd door "LTTE" voor een gedwongen training, u nog de keuze zou krijgen of u al dan niet de training zou volgen. Ook uw beweerde detentie bij de "LTTE" ontkrachtte u even later door te beweren dat u eigenlijk niet opgesloten zat maar gewoon met de "LTTE" mee moest komen (gehoorverslag CGVS p. 8). Uw vrees voor de "LTTE" gebaseerd op uw detentie, uw gedwongen training en uw activiteiten voor de "LTTE" wordt dus ontkracht door uw eigen verklaringen. Aan dit ingeroepen element kan dus ook geen geloof worden gehecht.

Daar er nog aan uw ingeroepen vrees voor de "LTTE" en de Srilankaanse autoriteiten, noch aan uw beweerde vertrekdatum uit Sri Lanka enig geloof kan worden gehecht en gezien de vaststelling dat u in het verleden reeds identiteitsfraude pleegde bij de Belgische autoriteiten, komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de hoedanigheid van vluchteling. Gezien de twijfelachtige verklaringen omtrent uw verblijfplaats en vertrekdatum uit Sri Lanka kan er niet vastgesteld worden waar, wanneer en onder welke omstandigheden u er verbleef, of wanneer en om welke redenen u ooit Sri Lanka verliet. Bijgevolg dient te worden besloten dat u het voor het CGVS onmogelijk maakt om te beoordelen of u bij

een eventuele terugkeer naar Sri Lanka een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw geboorteakte (en vertaling) en uw identiteitskaart kunnen aanvaard worden als identiteitsdocumenten. Ook uw studentenidentiteitskaart en de foto's voegen niets wezenlijks toe aan uw asiëldossier aangezien ze alleen een indicatie zijn van uw identiteit en nationaliteit, en niet van uw recente herkomst of asielrelaas. De Britse attesten wijzen enkel op de procedure die u daar doorlopen heeft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich op de "SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING"; "Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet" en "Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

2.2. Wat de rechten van verdediging betreft dient te worden vastgesteld, daar gelaten dat verzoeker dit onderdeel van het middel geenszins uitwerkt, dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen juridictionele, maar een administratieve procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker beroept zich op de "SCHENDING VAN ARTIKEL 48/3 VAN DE WET VAN 15/12/1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, ZOALS VERWIJZEND NAAR ARTIKEL 1 VAN DE CONVENTIE VAN GENÈVE MET BETREKKING TOT DE STATUS VAN VLUCHTELING VAN 8 JULI 1951".

3.2. Wat betreft de identiteitsfraude die verzoeker pleegde in het kader van zijn eerste asielaanvraag kan verzoeker bezwaarlijk worden bijgetreden waar hij stelt dat *“dit net een illustratie [is] van de vrees van verzoekende partij en de waarachtigheid van zijn verhaal om door te reizen naar zijn broer in Groot-Brittannië!”*. Van iemand die internationale bescherming vraagt kan verwacht worden dat hij niet onnodig rondreist aangezien dit gebeurt onder de bescherming van zijn land van oorsprong dat hij verklaart te vrezen en men niet verblijft onder (de tijdelijke) bescherming van het gastland. Verzoeker gedroeg zich aldus als een migrant en niet als een asielzoeker. Dit wordt bevestigd doordat verzoeker in het Verenigd Koninkrijk vier jaar gewacht heeft om asiel aan te vragen.

3.3. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij eerlijk en oprecht is en zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat een dermate essentieel element als zijn identiteit betreft. Verzoeker biedt geen aannemelijke verklaring voor zijn betrachting de Belgische asielinstanties te misleiden door het voorhouden van een valse identiteit. Dit ondermijnt op fundamentele wijze zijn algehele geloofwaardigheid.

3.4. In casu kan verweerder worden bijgetreden waar hij stelt dat *“de ambtenaren van het Commissariaat-generaal een handvest nakomen dat de binnen het Commissariaat-generaal geldende waarden en houdingen bevat. Elke medewerker van het Commissariaat-generaal heeft zich akkoord verklaard deze waarden en houdingen, waarvan respect, onpartijdigheid en integriteit op de eerste plaats staan, in de concrete uitoefening van zijn werkzaamheden na te streven. De Commissaris-generaal heeft bovendien als opdracht bescherming te verlenen aan vreemdelingen die internationale bescherming nodig hebben en deze te weigeren aan vreemdelingen die deze niet nodig hebben. Het is in het belang van de Commissaris-generaal dat hij de feiten aan de basis van een asielaanvraag kent én dat deze in geval van gehoor correct worden neergeschreven. Verweerder wijst er bovendien op dat alle verklaringen van verzoeker terug te vinden zijn in het administratief dossier. Het feitenrelaas weergegeven in de bestreden beslissing is een samenvatting van de feiten die door de verzoeker aan het Commissariaat-generaal werden meegedeeld. Het is immers niet vereist dat alle elementen van het administratief dossier ook door de Commissaris-generaal in zijn beslissing moeten worden opgenomen. Het volstaat dat de Commissaris-generaal alle objectieve gegevens nagaat die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. Uit de motivering van de bestreden beslissing komt overigens onmiskenbaar naar voren dat er wel degelijk rekening gehouden is met de informatie die verzoeker heeft verschaft. De blote beschuldiging vervat in het verzoekschrift, dat het Commissariaat-generaal onwillig zou zijn om een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin verzoeker zich bevond, is dan ook volledig misplaatst.”* Dit klemt te meer nu het verzoekschrift geen bijkomende nuttige elementen aanbrengt.

3.5. Verzoeker voert aan dat *“Het Commissariaat- Generaal lijkt vooral problemen te distilleren uit de verklaring van verzoekende partij omtrent zijn vertrek uit Sri Lanka. Nochtans verschaft verzoeker hieromtrent duidelijkheid tijdens zijn gehoor: eind 2003 verhuisde verzoekende partij, met toestemming van de “LTTE”, met zijn vader naar Mannar, van waaruit hij na een tweetal maanden naar Colombo vertrok. In Colombo werd verzoekende partij in februari 2004 gearresteerd door de autoriteiten en gedurende vier dagen vastgehouden. Pas in april 2004 verliet verzoekende partij uiteindelijk Sri Lanka.”* Hij tracht de bevindingen van de Commissaris-generaal te verklaren door een verduidelijking te geven van de feiten die het voorwerp waren van de vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden. De Raad stelt echter vast dat verzoekers pogingen tot het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat in tegenstelling tot wat het verzoekschrift stelt, verzoeker verklaarde *“in mulankvil gewoond tot oktober 2004, toen ben ik naar mannar gevluht”*. Bovendien toen hem gevraagd werd naar zijn verblijf *“tussen 1995-2004”* verklaarde hij *“ik kan het me niet exact herinneren”* (gehoorverslag CGVS, 08.04.2009, p.4). Bovendien blijkt uit het dossier dat verzoeker de dagelijkse lokale situatie in 1999 in Sri Lanka niet kan toelichten. Verzoeker biedt geen aannemelijke verklaring voor voormelde vaststellingen, die er slechts op kunnen wijzen dat verzoeker toen niet meer woonde op de door hem beweerde plaats.

3.6. Het is niet ernstig dat verzoeker niet eenduidig zijn verblijf in Sri Lanka de jaren voorafgaand aan zijn vlucht kan toelichten, wat temeer klemmt aangezien verzoeker evenmin zijn reisweg aantoonde noch enig document neerlegt dat zijn verblijf toentertijd in Sri Lanka adstrueert. De geboorteakte, de

identiteitskaart en de studentenkaart staven enkel zijn identiteit, en de attesten van de Britse migratiediensten zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk. Verzoeker legt een geboorteakte neer van juli 2001. Hij had volgens zijn verklaringen ook een paspoort verkregen in 2001 en bevestigt ter terechtzitting dat hij dit aanvraag met de neergelegde geboorteakte. Hij legt het paspoort niet neer en is ter terechtzitting bijzonder verwarrend over de oorzaak hiervan om ten slotte te stellen dat de mensenhandelaar het paspoort in 2004 afnam. Verzoekers verklaringen kunnen niet overtuigen. In zoverre verzoeker zijn land legaal verliet, wat kan afgeleid worden uit zijn verklaringen dat hij een paspoort aanvraag en hiermee reisde, had hij geen mensenhandelaar nodig. Er wordt dan ook niet aangetoond dat verzoeker in de onmogelijkheid is zijn reisdocumenten neer te leggen. Verzoeker faalt in de medewerkingsplicht.

3.6.1. Wat het asielrelaas betreft oordeelt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien terecht dat de voorgehouden feiten niet geobjectiveerd kunnen worden en dat verzoeker ter verhoor de ingeroepen feiten en zijn voorgehouden vrees zelf nuanceerde *“(gehoorverslag CGVS, 08.04.2009, p.4: Was niet echt opgesloten, niet in een kamer, ik moest bij hen blijven en na enkele dagen lieten ze weer gaan. - Was er een reden? Ze dwingen je een beetje, maar als je op je punt blijft staan dat je geen training wil dan laten ze je gaan)”*, wat de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven verder onderuithaalt.

3.7. Verzoeker beperkt zich verder tot algemene beschouwingen, opinies en verwijten naar het CGVS toe, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker wijst verder op de *“feitelijke situatie in zijn land van herkomst”* en argumenteert *“dat de “LTTE” rebellen nog steeds aanwezig zijn, en aldus het leven van hun tegenstanders onmogelijk maken door hen zonder reden te arresteren, te mishandelen of zelfs te doden. Regelmatig vielen en vallen er nog steeds burgerslachtoffers.”* Het volstaat echter niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden vastgesteld dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking berust op de verzoeker. Deze dient ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoeker en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

4.3. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekers voorgehouden recent verblijf in het noorden van Sri Lanka niet kan overtuigen en hij evenmin aantoon waar hij wel verbleef alvorens zijn vlucht. Zoals gesteld schendt verzoeker de medewerkingsplicht en maakt hij het bewust onmogelijkheid een correct beeld te krijgen van zijn werkelijke verblijfsrechtelijke status alvorens zijn aankomst in België. Hoe dan ook zijn beweringen over zijn laatste verblijfplaatsen in Sri Lanka zijn incoherent en op bepaalde punten onverzoenbaar en verzoeker is onbekend met de plaats waar hij in 2000-2001 beweerde te verblijven. Verzoeker ontkent aldus zelf zijn verklaringen. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

4.4. Wat het reisadvies betreft van de FOD Buitenlandse Zaken kan worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op reislustige westerlingen die naar Sri Lanka willen reizen en niet slaat op Sri Lankaanse staatsburgers. Volgens de disclaimer wordt het reisadvies opgevat *“als één van de informatiebronnen die de Belgische reizigers kunnen raadplegen om een beslissing te nemen aangaande hun reisplannen en is dus een vrijblijvende raadpleging, gepubliceerd als een dienstverlening aan de reizigers, aan wie het vrij staat om het al dan niet op te volgen”*. Overigens wordt ook voor Belgische reizigers een reis naar Sri Lanka niet afgeraden enkel deze in het noorden en oosten van Sri Lanka en het Yala National Park.

4.5. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Verzoeker voert de schending aan van *“DE ARTIKELEN 2, 3 EN 5 LID 1 VAN HET EUROPEES VERDRAG VAN 4 NOVEMBER 1950 TER VRIJWARING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN (E.V.R.M.).”*

5.1. De Raad wenst te benadrukken dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken. Voor zover artikel 3 EVRM overeenstemt met artikel 48/4, § 2 van voormelde wet van 15 december 1980 wordt verwezen naar wat voorafgaat (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

5.2. Waar verzoeker aanvoert *“Bovendien verbiedt artikel 33 van de Conventie van Genève met betrekking tot de Status van Vluchteling van 8 juli 1951 (goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953) de verdragsluitende partijen een vluchteling uit te wijzen of terug te drijven op welke manier dan ook naar de grens van het land waar zijn leven of vrijheid zouden zijn bedreigd omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of omwille van zijn politieke overtuiging”* kan er slechts worden op gewezen dat het verbod tot uitzetting of terugleiding zoals bepaald in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in casu niet dienstig kan worden aangevoerd. Verzoeker heeft meerder asielprocedures doorlopen die telkens negatief zijn afgesloten. Verzoeker is geen vluchteling en valt aldus niet onder de toepassing van artikel 33 van de Conventie van Genève.

6. Ten slotte voert verzoeker de *“SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL”* aan.

6.1. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval.

7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK